ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ... Τῆς ANDRIENNE CAMBRY

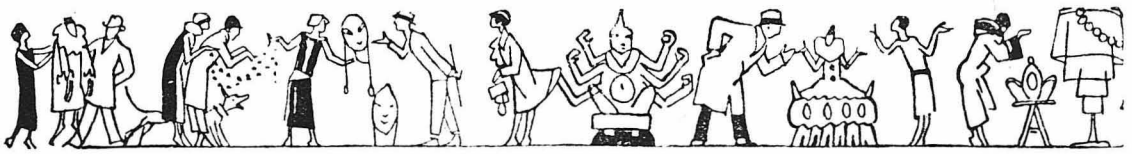

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΗΣ ΛΗΣΜΟΝΙΑΣ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, στὰ παληὰ χρόνια ποὺ ἡ βασιλοποῦλες ὕφαιναν στὸν ἀργαλειὸ κι' ἔγνεθαν τὶς ρόκες τους, ζοῦσε μιὰ ἀρχόντισσα ὥμορφη σὰν τὸν ἥλιο καὶ δροσερὴ σὰν τὸ τριαντάφυλλο. Στὸ μαρμαρένιο κάστρο παλάτι της εἶχε ὅλα τὰ καλὰ τοῦ Θεοῦ, μὰ αὐτὴ ὡστόσο κλεισμένη στὴν κάμαρή της ἔκλαιγε κρυφὰ γιατὶ ὁ ἀγαπημένος της τὴν εἶχε λησμονήσει πειὰ καὶ δὲν τῆς εἶχε στείλει οὔτ' ἕνα μήνυμα ἀπ' τὸ ταξεῖδι του.

Μιὰ μέρα ἔμαθε ἀπὸ τὴν πιστότερη δούλα της πὼς ἐκεῖ κοντὰ βρισκόταν ἕνας μεγάλος μάγος, ξακουστὸς σ' ὅλο τὸ βασίλειο, ποὺ μποροῦσε νὰ κάμῃ τοὺς ἀνθρώπους νὰ λησμονοῦν τὸν πόνο ποὺ τοὺς ἔφεραν ἡ θύμησες τῶν περασμένων. Ἔλεγε μόνο κάμποσα λόγια μαγικὰ στοὺς θλιμένους, τοὺς ἔδινε νὰ πιοῦν ἀπὸ τὸ νερό του κι' ἀμέσως ἡ φτωχὲς καρδιὲς ξεχνοῦσαν τὴ λύπη τους καὶ δὲ θυμόνταν πειὰ οὔτε τὴν αἰτία της, οὔτε τὶς ἀπάτες, οὔτε τὶς στενοχώριες ποὺ δοκίμασαν, οὔτε τὶς πίκρες, οὔτε τὶς περασμένες χαρὲς ποὺ εἶχε κι' αὐτὲς ὅμοια θλιβερὲς γιατὶ ἔχουν φύγει γιὰ πάντα.

Στὴν ἀρχὴ, ἡ δυστυχισμένη ἀρχόντισσα μόλις τ' ἄκουσε ἔμεινε συλλογισμένη. Ὁ νοῦς της ἦταν πάντα ὡς ἐκεῖνη τὴ μέρα κοντὰ στὸν ἀχάριστο ποὺ τὴν εἶχε ἀφήσει μόνη της. Κάθε στιγμὴ θυμόταν καὶ τὶς πειὸ μικρὲς σκηνὲς τοῦ σβυσμένου της ἔρωτα καὶ θλίβονταν κατάκαρδα γι' αὐτό.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ πάλι εἶχε κάποιαν ἐλπίδα πως ὁ προδότης τῆς ἀγάπης της θὰ ξαναγύριζε μιὰ μέρα κοντά της καὶ πολὺν καιρὸ ξεγελιόταν μοναχὴ της μ' αὐτὴ τὴ γλυκειὰν ἀπαντοχή.

Μὰ ὁ πόνος της ἦταν τόσο μεγάλος ποὺ φοβήθηκε μὴν τρελλαθεῖ ζαφνικὰ ἢ μὴν πάθει τὰ ἴδια μὲ μιὰ ἄλλη γειτόνισσά της ἐρωτευμένη, τὴ γυναίκα τοῦ ἐπάρχου, ποὺ γκρεμίστηκε ἀπὸ τὴν ψηλότερη κορφὴ τοῦ πύργου της καὶ τὴν αὐγὴ τὴ βρῆκαν κομμάτια οἱ δοῦλοι της, δίχως νὰ μάθῃ κανένας τὸ μυστικὸ της ποὺ κρυβε στὴν καρδιά της. Αὐτὰ συλλογίστηκε ἡ ὥμορφη ἀρχόντισσα καὶ τὴν ἄλλη μέρα σηκώθηκε τὰ χαράματα, ἄλλαξε ροῦχα κι' ἔτρεξε νὰ βρῇ τὸ μάγο στὴν ἀπόμερη σπηλιά του.

Στὸ πέρασμά της ἔβλεπε ὁλόγυρα τοὺς πράσινους κάμπους κι' ἄκουγε τὰ χαρούμενα τραγούδια ποὺ σκοροποῦσαν οἱ θεῖοι κοριυδαλλοί, μὰ δὲ στεκόταν καθόλου στὸ δρόμο της γιατὶ βαζόταν ν' ἀνταμώσει κεῖνον ποὺ θὰ γιάτρευε τὴν πληγωμένη καρδιά της.

Κοντὰ στὸ μεσημέρι ἔφτασε κοντὰ στὴ σπηλιὰ τοῦ φοβεροῦ μάγου καὶ μόλις δρασκέλισε τὸ κατῶφλι της εἶδε ἕνα γέρο μὲ κάτασπρα γένεια, ζαρωμένο πρόσωπο καὶ τρομένα χέρια ποὺ καθόταν σκυμένος σ' ἕνα χαμηλὸ τραπεζι καὶ διάβαζε σιγανὰ σ' ἕνα ἀνοιχτὸ κατακίτρινο βιβλίο. Μόλις ἄκουσε πατήματα σήκωσεν ἀργὰ τὸ κεφάλι του κι' ἀντικρύζοντας τὴ φοβισμένη ξένη, τῆς ἔγνεψε νὰ σιμώσῃ καὶ τῆς εἶπε :

— Τί θέλεις νὰ ξεχάσῃς κόρη μου ;

— Πρῶτα-πρῶτα πάρε μου ἀπ' τὸ νοῦ τὰ σκληρὰ λόγια ποὺ μοῦγραψε ὁ φίλος μου γιὰ νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ πὼς δὲ μ' ἀγαπάει πιά.

Ὁ γέρος ἔκαμε δυὸ-τρία παράξενα σχήματα μὲ τὸ κοκκαλιάρικο χέρι του, φύσηξε ἀλαφρὰ στὸ μέτωπο τῆς ὥμορφης ἀρχόντισσας καὶ τῆς εἶπε :

— Πάει αὐτό. Τί ἄλλο ;

— Κάμε νὰ ξεχάσω, καλέ μου πατέρα, ἐκεῖνο ποὺ μοῦπε κάποτε στὸ μικρὸ ποτάμι, πὼς δὲν πρέπει νὰ τὸν ξαναδῶ πιά.

— Ἔγινε κι' αὐτό. Τί ἄλλο θέλεις τώρα ;

Ἀφοῦ ἔσβησαν πιὰ οἱ κακὲς θύμησες, ἀπόμεναν τώρα οἱ καλές, ἀλλὰ ἦταν κι' αὐτὲς σκληρές, γιατὶ ζωντάνευαν συχνὰ μιὰ περασμένη εὐτυχία. Ἡ ὥμορφη ἀρχόντισσα δὲν ἀποφάσιζε νὰ ζητήσῃ καὶ γι' αὐτὲς τὴ λησμονιά, μὰ πονοῦσε τόσο πολύ...

— Πάρε μου τώρα τὴ θύμησῃ τῆς πρώτης του ἐξομολόγησης.

— Θυμᾶσαι τί σοῦ εἶχε πῆ τότε ;

Μπορῶ νὰ μὴν τὸ θυμᾶμαι ; Ἀκόμα τ' ἀκούγω : «Σ' ἀγαπῶ μ' μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, φῶς μου, χάνομαι γιὰ σένα !», ἔτσι μοῦπε.

— Μὰ γιατὶ νὰ τὸν πιστέψῃς κόρη μου ; Ὅλοι τους αὐτοὶ τὰ ἴδια λένε καὶ ξεγελοῦνε τὶς ἀνίδεες κοραοιές.

— Δὲ μποροῦσε νὰ τὸ πῇ ἄλλος μὲ τέτοιον τρόπο σὰν κι' αὐτόν. Ἔπρεπε νἄξερες πόσο τὸν ἀγαποῦσα καὶ δὲ θὰ μὲ ρωτοῦσες πιά.

Ὁ μάγος τῆς ἔδωσε τότε νὰ πιῇ ἀπὸ μιὰ χωματένια γαβάθα λίγο καθαρὸ νερό, κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ τὰ πλάνα λόγια εἶχαν λησμονηθῆ.

— Θέλω ἀκόμα νὰ ξεχάσω τὸ ἐρωτικό του βλέμμα, ὅταν τὸν κύτταξα στὰ μάτια γιὰ πρώτη φορά...

Ἔτσι σιγὰ — σιγὰ ἔλεγε ὅ,τι θυμόταν ἀπὸ τὴν ἐρωτική της περιπέτεια ἀπαρνιόταν σκληρὰ ὅλες τὶς μικρές της θύμησες καὶ σὲ λίγο τὰ ξέχανε ὅλα.

— Μιὰ μέρα ποὺ περπατοῦσαμε ἀγκαλιασμένοι στὸ δάσος, ἔκοψε ἕνα λουλούδι καὶ μοῦ τὸ κάρφωσε στὰ μαλλιά, συνέχισε ἡ ἀρχόντισσα.

Κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο της ἕνα λουλούδι μαραμένο ἀπὸ καιρό. Ὁ μάγος τὸ πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια της, τὤβαλε πάνου σ' ἕνα μαγικὸ τρίποδο καὶ σὲ λίγο τὸ φτωχολούλουδο χάθηκε μέσα σὲ μιὰ μενάλη φλόγα ποὺ πετάχθηκε ξαφνικά, ἐνῶ ἡ ἀρχόντισσα ἄφηνε μιὰ δυνατὴ κραυγὴ τρόμου.

— Τὴν ἴδια μέρα, ξακολούθησεν αὐτή, μᾶς ἔπιασε στὸ δρόμο βροχὴ καὶ σταθήκαμε κάτω ἀπὸ μιὰν ὀξιά. Ἐκεῖνος τότε μὲ τὸ μικρό του μαχαῖρι χάραξε στὴ φλούδα τοῦ δέντρου τὰ δυό μας ὀνόματα ποὺ μένουν ἀκόμα μαζί.

— Γιὰ νὰ τὸ ξεχάσεις κι' αὐτό, θἄπρεπε νὰ πάω μόνος καμμιὰ μέρα κοντὰ σὲκεῖνο τὸ δέντρο καὶ νὰ βγάλωτῆ φλούδατου. Τότε θὰ τὸ λησμονήσεις.

Πολλὴν ὥρα ἀκόμα ἡ ὥμορφη ἀρχόντισσα ἔμεινε στὴ σπηλιὰ τοῦ μάγου πίνοντας στάλα μὲ στάλα τὸ θαυματουργὸ νερὸ τῆς λήθης. Δὲ θυμόταν πειὰ τίποτα ἀπ' τὶς περασμένες της λύπες, ποὺ εἶχαν σβυστεῖ γιὰ πάντα ἀπ' τὴ θύμησή της, καὶ τίποτα πειὰ δὲ βάραινε τὰ στήθια της. Ὅστόσο ἀναστέναζε κάποτε πικρά.

— Ἔχεις ἄλλο τίποτα νὰ μοῦ πῆς, κόρη μου ; τὴ ρώτησε στὸ τέλος ὁ μάγος.

— Ὄχι.

— Δὲν πονεῖς λοιπὸν τώρα ;

Ἐκείνη τότε ἔφερε τὸ χέρι της πρῶτα στὸ μέτωπο κ' ἔπειτα στὴν καρδιὰ ψιθυρίζοντας :

Πάντα πονῶ...

— Ξέρεις γιατί ;

— Γιατὶ θυμᾶμαι πὼς ζῆ καὶ δὲ μ' ἀγαπάει πειά. Ἂν πέθαινε ἀγαπώντας με, θἄταν ἀλλοιῶς ; δὲ θὰ πονοῦσα τόσο. Ἐνῶ τώρα...

— Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ βγῇ ὁλότελα ἀπ' τὸ νοῦ σου αὐτὸς ὁ ἄπιστος. Στάσου μιὰ στιγμὴ κι' ὅλα τελείωσαν.

Κι' ἄπλωσε μὲ τὰ χέρια τὸ νερὸ τῆς λήθης δίνοντάς της νὰ πιεῖ.

— Δὲ θὰ τὸν συλλογίζουμαι πειά ; ρώτησε αὐτή.

— Καθόλου. Ἡ μορφή του θὰ σβύσῃ γιὰ πάντα ἀπ' τὴ θύμησή σου. Δὲ θὰ θυμᾶσαι πειὰ ἂν τὸν ἀντάμωσες ποτὲ σου κι' ἂν τὸν ἰδεῖς ποτὲ στὸ δρόμο, δὲ θὰ μπορέσῃς νὰ τὸν γνωρίσεις.

— Αὐτό, πατέρα μου, δὲ γίνεται ! Τότε θἄμαι σὰν πεθαμένη...

— Ὄχι ἐσύ, μὰ ἡ θύμησή σου.

Ἡ ὥμορφη ἀρχόντισσα ὅμως σώπαινε καί, καθὼς ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιὰ ἄφηνε ἕνα μελωδικὸ μουρμούρισμα τ' ἀγέρι περνώντας μὲς ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τῶν πεύκων, αὐτὴ θυμόταν τὴ χαϊδευτική του φωνή, τὸ γλυκό του χαμόγελο, τὰ τριφερά του μάτια...

— Καὶ θὰ τὰ ξεχάσω ὅλα ; ξαναρώτησε.

— Ὅλα, ὅλα !... Τίποτα δὲ θὰ θυμᾶσαι ἀπ' αὐτόν.

— Καὶ τότε τί μοῦ χρειάζεται ἡ ζωή ;

— Μὴ βλαστημᾶς, κόρη μου. Θὰ βρῇς τὴ γαλήνη, ποὺ ἀξίζει πιὸ πολὺ ἀπὸ κάθε χαρὰ τοῦ κόσμου. Ἡ καρδιά σου δὲ θὰ χτυπᾷ πιὰ δυνατὰ καὶ θὰ δοκιμάσῃς τὴν αἰώνια ἀνάπαυση τῆς ἥσυχης νύχτας...

Ἡ ὥμορφη ἀρχόντισσα σήκωσε τότε τὰ δακρυσμένα μάτια της.

Ἀγάπησες ποτέ σου, πατέρα μου ; τοῦ εἶπε.

Καὶ δίχως νὰ προσμένῃ τὴν ἀπόκρισή του ξαναπε :

— Ἂν εἶχες ἀγαπήσει κι' ἐσύ, δὲ θὰ μὲ συμβούλευες ποτὲ νὰ ξεχάσω αὐτὸν ποὺ τοῦ χάρισα τὴν καρδιά μου. Κάλλιο νὰ τὸν θυμᾶμαι, νὰ τὸν ξαναβλέπω μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου, κι' ἂς πονῶ...

Καὶ ξαναγύριοε γρήγορα στὸ μαρμαρένιο κάστρο παλάτι της, κρατώντας σφιχτὰ μὲ τὰ χέρια τὴν καρδιά της, σὰ νἄθελε νὰ κρατήσῃ ἐκεῖ γιὰ πάντα τὴ θύμησῃ τοῦ ἀπίστου, ποὺ τὴν ἔκανε τόσο νὰ πονῇ καὶ νὰ ὑποφέρῃ...

Adrienne Cambry

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιά, μεταχειρισμένα βιβλία διαφόρου ὕλης καὶ ὁλόκληροι βιβλιοθῆκαι Ἐπίσης ζητοῦνται σώματα ἢ τεύχη φιλολογ. γαλλ. περιοδικῶν καὶ βιβλία. Εἰδοποιήσατε ἢ γράψατε στὰ γραφεῖα μας, Λέκα 7.